

La vida ha guanyat la partida

Em plau ben poc emprar una expressió com *autor de culte*, entre d'altres raons, perquè els cultes, siguin de la mena que siguin, tenen un component d'irracionalitat tan acusat que poden acabar fàcilment en el fanatisme intransigent, però si hi ha algun escriptor nord-americà que va guanyant-se a poc a poc –i a pols– aquesta consideració, segurament és George Saunders. Un autor tan intens, tan explosiu, tan impactant que el més normal és que provoqui una de les dues reaccions contraposades: l'adhesió incondicional o el rebuig frontal.

Aquells que van llegir, ara fa mig any, *Deu de desembre* i en van quedar aclaparats (l'única manera de no quedar-ne és, o bé no llegir-lo o bé no fer-ho amb l'atenció que mereix) amb *Pastoralia* tenen l'oportunitat de descobrir el bressol –o, més aviat, el niu d'àliga irredempta– on es va covar; on es troba l'inici i el fonament d'aquell recull de narracions inclassificable i indefinible.

No tant perquè els relats siguin similars temàticament, que per fortuna no ho són (per més que un vell adagi asseveri que la major part dels autors escriuen, una vegada i una altra, el mateix llibre, no cal fer-ne un gra massa), sinó per una concordança d'esperit, en primer lloc, i d'escriptura, en segon. Concordança o correspondència que el narrador d'Amarillo ha anat depurant i personalitzant, fins a convertir en un tret d'identitat essencial, inconfusible del seu quefer literari.

Per a ell, el llenguatge és fonamental, sobretot per a la descripció psicològica dels personatges. Més que no pas pels seus actes, es defineixen per la seva manera de parlar, pel registre textual que posen de manifest, principalment, en els diàlegs. Magistrals diàlegs que exigeixen un traductor de primera categoria, dúctil i pregon coneixedor de la llengua de partida com de la d'arribada –com ho ha estat Yannick Garcia– per a no perdre-hi res en el transvasament.

George Saunders és un autor intens, explosiu, impactant

Una manera d'escriure, un estil, una forma, que va lligada, indissociablement, a un fons, a una temàtica, a una visió del món pròpia –una *Weltanschauung*, si se'm permet el mot.

Perquè, malgrat que sotmet els seus malaurats personatges –eternament turmentats, moderns hereus de Sísif, destinats a esdevenir carnassa, sense solució ni remei, exemples de la intrahistòria unamuniana– a les

més insofribles i inhumanes de les situacions, situant-los a la vora de l'abisme, al límit d'allò que és físicament i (encara més) psíquica, suportable, que els fa passejar pel fil de la navalla de la humanitat, Saunders sent una estima immensa per ells, per a aquests *humiliats i ofesos* de ressò dostoevskià.

Per més que pugui semblar el contrari, entre la concepció hobbesiana de la vida i la rousseauiana –“l'home és bo naturalment, i és només per les institucions que els homes esdevenen malvats”, comenta aquest a les seves *Lletres filosòfiques*– es decanta per la del suís. Des del primer al darrer relat d'aquest recull, els seus protagonistes no tan sols són naturalment bons, sinó que pensen més (almenys, primer) en els interessos dels altres que no pas en els seus. Fins i tot quan, sotmesos a les més draconianes i extremes de les situacions, hi tenen molt a perdre: “Em costa tant delatar la Janet”; “Ha pencat tota la vida. No ha fet mal mai a ningú. I ara, mira. / Morta de por en un pis miserios.”

Un tarannà que comportarà que la seva dissort es vegi més i més agreujada –“ningú no es po-

dia llançar a la pira funerària d'un altre sense sortir-ne ben socarrimat”–, que impedirà que puguin aprofitar les últimes opcions de sortir del pou de degradació on viuen immersos, atès que aferrar-se a la que seria la seva darrera post de salvació implicaria deixar els altres ofegant-se enrere, per la qual cosa la seva vida és tot just una trista ombra del que

podria haver estat: “Et penedeixes de tot el que no has fet”; “la vida li havia guanyat la partida, al papa”.

En aquest món asfixiant i indeterminat que ens presenta George Saunders, que no se sap ben bé si és un futur distòpic o un passat que retorna –encara que el més probable és que sigui una mescla (del pitjor) d'ambdós–, tot allò que alguna vegada es va esperar o imaginar s'ha esvaït –“De petit havia tingut uns somnis tan plens de llum, havia nodrit tantes esperances, que no podia ser que fos un no ningú”– i, per tant, l'únic, trist, consol que resta és creure que hom ha fet el que havia de fer.

Creure, perquè, al capdavant, “¿la veritat, que és? La veritat és aquella cosa que fa que passi el que volem que passi.” *

L'apunt

George Saunders (EUA, 1958) ha publicat *Guerracivilandia en ruinas* (1996), *Pastoralia* (2000), *The Very Persistent Gappers of Frip* (2000), *The Brief and Frightening Reign of Phil* (2005), *In Persuasion Nation* (2006), *ComCom* (2009) i *Deu de desembre* (2013). A més és articulista habitual de premsa.

George Saunders
és un narrador nord-americà que no deixa cap lector indiferent ARXIU

PASTORÀLIA
George Saunders
Traducció:
Yannick Garcia
Editorial:
Edicions de 1984
Barcelona, 2014
Pàgines: 192
Preu: 16,90 euros